

Foss: For den højtærede Ministers saglige Udtalelser med Hensyn til Lovens Formaal og dens senere Administration kan jeg kun være taknemmelig. De forekommer mig at vise i samme Retning som det, jeg har forsøgt at fremdrage. Naar den højtærede Minister har sagt, at det er hans Hensigt, naar Loven maatte blive vedtaget, at søge nøje Forbindelse med Sagkundskaben paa Skibsfartens og Industriens Omraade og ved Samvirken med disse at bruge Loven i saa ringe Grad som vel muligt, svarer Tankegangen jo egentlig nøje til, hvad der forekommer mig at være ønskeligt. Men jeg forstaar da ikke helt, at den ærede Minister samtidig med denne Udtalelse vil gøre gældende, at det vilde have været upassende forud at forhandle med disse sagkyndige Organer. Den højtærede Handelsminister har sagt, at disse Organer er ikke kompetente. Hvad vil det sige, at de ikke er kompetente til at give Love? Jeg har heller ikke tænkt mig, at Fragtnævnet skulde give Love. Naar den ærede Minister saa stærkt har betonet, at kun Lovgivningsmagten kan give Love, er det selvfølgelig rigtigt, det har ingen nogen Sinde bestridt. Men det kan umuligt være den ærede Handelsministers Mening, at de paagældende Organer ikke er kompetente til at udtale sig om Lovens Virkninger, om dens Enkeltheder, eftersom han erklærede, at det vilde være ham meget magtpaaliggende at søge al mulig Raad og Vejledning hos dem.

Jeg er glad over den højtærede Handelsministers Udtalelser om Fragtnævnet, da han sagde, at det havde røgtet sin Opgave paa udmærket Maade, at det var lykkedes at komme igennem uden Tvangsforanstaltninger, og at Ministeren haabede, at Fragtnævnet vilde være i Stand til at røgte sin Opgave ogsaa i Fremtiden. Det forekommer mig, at det, her er Tale om: Disposition over Skibene, netop er den Opgave, Fragtnævnet har, og naar det hidtil har kunnet røgte sin Opgave, og den højtærede Minister mener, det ogsaa i Fremtiden vil gøre det, bliver det noget mindre forstaaeligt, hvad vi skal have en ny Lov for. Det synes da i Virkeligheden ikke at være nødvendigt at faa en ny Lov paa dette Omraade.

Jeg forstaar altsaa ikke, at den højtærede Handelsminister har villet gøre gældende, at der ikke forud for Lovforslagets Fremsættelse kunde forhandles med de paagældende sagkyndige Organer. Den Erklæring, at kun Lovgivningsmagten ved,

hvorledes en saadan Lov skal affattes, synes jeg ikke rigtig passer i vore Dage. Jeg tror, at det hverken passer med Praksis eller med Opfattelsen, for lad det end være saaledes, at vi naturligvis alle har meget høje Tanker om vor egen Lovgivningsevne, er der dog vist ingen af os, som er saa sikker derpaa, at han ikke søger al den sagkyndige Assistance, han kan faa, naar der er Tale om at give en Lov. Men saaledes som Ytringen faldt, lød det omtrent, som om man vilde sige: vi alene vide, hvad der tjener til Rigets Bedste; bagefter kan vi nok give os til at forhandle om Udøvelsen, men vi slaar dog først Magten fast. Det er dette, jeg synes, ikke er nogen hensigtsmæssig Fremgangsmaade, og jeg er heller ikke sikker paa, at den højtærede Minister til daglig gaar om i den Løvehud, han i Øjeblikket har draget paa. Jeg tror, at der, naar den højtærede Minister kommer hjem i sit Ministerium, er et stort Stykke tilbage af den gamle liberale Politiker, og jeg tror, at Ministeren hverken har været eller vil være uvillig til at forhandle med de sagkyndige Organisationer. Derfor nærer jeg ogsaa et Haab om, at trods al denne Haand-i-Hankepolitik vil det gaa saaledes, som den højtærede Minister selv har antydnet, at Loven, naar vi en Gang velsignes med den, vil blive administreret med stor Liberalitet.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ivar Berendsen: Det var jo ikke andet, end hvad jeg forudsatte i min første Tale, at den højtærede Ministers og overhovedet Regeringens og Lovgivningsmagtens Forhold til Nævnene kunde bruges, og i en Situation som denne, hvor der paa Forhaand har været en Del Tale udenfor Rigsdagen om Enevælde, vilde blive brugt i politisk Øjemed. Ikke des mindre skal det staa fast, at det, vi her taler om, er udelukkende, hvorvidt Bemyndigelse til en Indskrænkning, som vi alle er enige om er nødvendig — det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) sammen med os andre —, skal gennemføres ad Lovgivningsvejen eller ved Administrationen alene. Loven af 7. August 1914 har hidtil givet det tilstrækkelige Grundlag for Administrationen til den Art Indskrænkninger. Det er Regeringens Anskuelse, at nu bør Lovgivningsmagten være med. Dette Spørgsmaal vedrører intet Nævn. Jeg vidste ikke, før jeg fik det at vide i